

KÄSKKIRI

15.06.2026 nr 2

Vaideotsus Lydian OÜ vades

1. Asjaolud ja menetluse käik

1.1. Ettevõtluse ja Innovatsiooni Sihtasutuse (edaspidi *rakendusüksus*) 23.10.2019. a otsusega nr 1.1-5.1/19/1054 (edaspidi *taotluse rahuldamise otsus*) rahuldati Lydian OÜ (registrikoodiga 12590745, endise nimega I-Sepp OÜ, edaspidi ka *toetuse saaja* või *vaide esitaja*) taotlus registreerimisnumbriga EU53599 ettevõtlusministri 05.01.2016. a määruse nr 2 „Ettevõtte arenguprogrammi toetusmeede“ (edaspidi *määrus*) alusel toetuse saamiseks projektile „SaaS Plan“.

1.2. 21.04.2026 tegi rakendusüksus projekti osas finantskorrektsiooni otsuse nr 11-2/26/2125 (edaspidi *otsus*).

1.3. 15.05.2026 esitas Lydian OÜ rakendusüksuse otsuse peale vaide (edaspidi *vaide*).

1.4. 22.05.2026 saatis rakendusüksus vaide koos lisadokumentidega Majandus- ja Kommunikatsiooniministeeriumile (edaspidi *MKM*) lahendamiseks.

1.5. MKM vaatas vaide läbi perioodi 2014–2020 struktuuri-toetuse seaduse (edaspidi *STS2014_2020*) § 51 lõike 3 alusel ning lähtudes haldusmenetluse seadustiku (edaspidi *HMS*) §-s 83 sätestatust.

2. MKM seisukohad vaide osas

2.1. HMS § 83 lõikest 1 tulenevalt kontrollib vaideorgan vaidet läbi vaadates haldusakti andmise õiguspärasust ja otstarbekust. HMS § 54 järgi on haldusakt õiguspärane siis, kui see on antud pädeva haldusorgani poolt, andmise hetkel kehtiva õiguse alusel ning on sellega kooskõlas, proportsionaalne, kaalutlusvigadeta ning vastab vorminõuetele. MKM vaideorganina kontrollib, kas rakendusüksus on määrust ja teisi asjassepuutuvaid õigusakte õiguspäraselt rakendanud, kas otsus tugineb korrektsele õiguslikule alusele, kas kaalutlused on otsuses välja toodud ning otsust on nõuetekohaselt põhjendatud.

2.2. Vaidlustatud otsus on finantskorrektsiooni otsus, mis põhineb asjaolul, et toetuse saaja ei ole täies ulatuses saavutanud projekti tulemusi. Rakendusüksus on tuvastanud, et toetuse saaja ei ole saavutanud määruse § 2 lõikes 5 ja otsuse punktist 5.6 tulenevaid mõlemaid näitajaid -

nii müügitulu kui ka lisandväärtuse kasvu võrreldes sektoriga. Võttes arvesse rikkumise asjaolusid ning tegelikult saavutatud projekti tulemuste ulatust on rakendusüksus kaalunud korrektsioonimääraks 2%.

2.3. MKM peatub esmalt vaide esitaja poolt välja toodud etteheitel, et otsus tehti pärast seaduses sätestatud tähtaja möödumist. STS2014_2020 § 45 lõikes 5 on sätestatud, et finantskorrektsiooni otsuse võib teha ühe aasta jooksul toetuse saaja viimase kohustuse täitmise lõppemisest arvates. Rakendusüksus on otsuses märkinud, et toetuse saaja suhtes kohalduv viimane kohustus on dokumentide säilitamiskohustus, mille tähtaeg ei ole veel möödunud (tähtaeg 31.12.2026). Vaide esitaja leiab, et dokumentide säilitamiskohustus ei ole seotud rikkumisega ning viimase kohustuse mõistet tuleks tõlgendada seoses selle sisulise kohustusega, mille rikkumisele finantskorrektsiooni tegemisel tuginetakse.

MKM ei nõustu vaide esitaja käsitlusega. STS2014_2020 § 45 lõikes 5 ei ole täpsustatud, et arvesse tuleb võtta üksnes selle kohustuse tähtaega, mille suhtes on tuvastatud rikkumine, vaid viitab toetuse saaja viimasele projektiga seotud kohustusele, milleks on tõesti dokumentide säilitamiskohustus. STS2014_2020 seletuskiri selgitab § 45 lõike 5 osas järgmist: „*Toetuse saamisega seotud viimaseks kohustuseks võib olla, sõltuvalt projekti olemusest, kas dokumentide säilitamise kohustus või projekti sihtotstarbelise jätkuvuse tagamise kohustus*“.

Nimetatud käsitlus on leidnud kajastamist ka kohtupraktikas. Tallinna Ringkonnakohtu 25. märtsi 2021. a otsuses haldusasjas 3-20-553 (p 14) on toodud: „*Finantskorrektsiooni otsus on tehtud ilmselgelt STS § 45 lg-s 5 nimetatud tähtaja jooksul, sest toetuse saaja viimase kohustuse (STS § 24 p-s 17 ning § 35 lg-tes 2 ja 4 sätestatud kohustus säilitada mh kulu abikõlblikkust tõendavaid dokumente) täitmine ei olnud 02.12.2019 otsuse tegemise seisuga lõppenud*“. Seega on otsus vastu võetud tähtaegselt, kooskõlas STS2014_2020 § 45 lõikega 5.

2.4. Vaide esitaja on vaites märkinud, et käsitlus, mille kohaselt on võimalik sisulise põhikohustuse lõppemisest aastaid hiljem tugineda finantskorrektsiooni tegemisel üksnes kontrolli võimaldava kõrvalkohustuse kestusele, kahjustab õiguskindlust. Samuti toob vaide esitaja välja, et õiguspärase ootuse, õiguskindluse ja hea halduse põhimõtteid tuleb arvestada kaalutusõiguse teostamisel ning finantskorrektsiooni eelduste hindamisel.

MKM nõustub, et õiguspärase ootuse, õiguskindluse ja hea halduse põhimõtete järgimine haldusmenetluses on oluline. Samas märgib MKM, et vaide esitajal ei saa olla tekkinud õigustatud ootust toetuse püsijäämise osas. Kohtud on korduvalt oma otsustes välja toonud, et toetuse saajal ei ole õigustatud ootust toetuse püsijäämisele olukorras, kus toetuse saaja ei ole täitnud toetuse andmisega seotud tingimusi.

Riigikohtu Halduskolleegiumi 3. novembri 2016. a otsuses haldusasjas 3-3-1-37-16 (p 17) on öeldud: „*Õiguspärase ootuse kaitse põhimõttele ei saa tugineda toetuse saaja, kes on toime pannud kehtiva korra ilmselge rikkumise*“. Sama põhimõtet on käsitletud ka Euroopa Kohtu lahendites T-142/97, p 97 ja C-383/06–C-385/06, p 56. Tallinna Halduskohtu 9. aprilli 2021. a otsuses haldusasjas 3-20-6 (p 47) on märgitud: „*Kohus nõustub vastustajaga, et toetuse andmisega on lahutamatult seotud toetuse kasutamise tingimused ja tagasinõudmise võimalused, mis tagavad, et toetust kasutatakse toetuse andja, s.o Euroopa Liidu soovi kohaselt (vrd HMS § 66 lg 2 punktid 1 ja 3). Toetust taotledes nõustus kaebaja ka toetuse kasutamise tingimustega, sh toetuse tagasinõudmise aluste, ulatuse ja korraga. Seejuures puudub kaebajal subjektiivne õigus rakenduskava raames toetuse saamiseks ja selle kasutamiseks, kui toetuse kasutamise tingimused täidetud ei ole*“.

Antud juhul, kuna toetuse saaja ei ole täitnud määruse § 2 lõikes 5 ja taotluse rahuldamise otsuse punktis 5.6 toodud kohustust saavutada arenguplaani tulemused, ei saa toetuse saajal ka tekkida

õigustatud ootust, et projektile eraldatud toetust tagasi ei küsita. Seda eelkõige olukorras, kus taotluse rahuldamise otsuse punktis 5.7 on sõnaselgelt sätestatud, et juhul, kui toetuse saaja ei täida arenguplaani tulemusi, on rakendusüksusel õigus toetus tagasi nõuda STS2014_2020 §-s 45 lõike 1 alusel.

2.5. Vaide esitaja on vaides ette heitnud, et rakendusüksus lõpetas ärakuulamise enne enda määratud tähtaja lõppu. Vaides toodud info kohaselt edastas rakendusüksus otsuse projekti ärakuulamiseks 14.04.2026 ning palus esitada vastuse hiljemalt 22.04.2026. Vaide esitaja vastas rakendusüksusele 20.04.2026. Rakendusüksus edastas finantskorrektsiooni otsuse 21.04.2026, s.o enne määratud ärakuulamistähtaja saabumist, mis võttis vaide esitaja hinnangul ära võimaluse esitada täiendavaid argumente, tõendeid või täpsustusi.

MKM, tutvunud otsuse vastuvõtmisele eelnenud ärakuulamise kirjavahetusega, leiab, et vaide esitaja poolt 20.04.2026 rakendusüksusele esitatud vastus ei sisaldanud mingeid viiteid asjaolule, et tegemist ei ole lõpliku vastusega ning isik soovib edastada veel täiendavaid argumente. Seega ei saanud rakendusüksus mõistlikult eeldada, et esineb takistus menetlusega jätkamiseks. Samuti ei ole vaides konkreetset näidatud, millised täiendavad asjaolud või tõendid oleksid tähtaja lõpuni esitatud ja kuidas need oleksid võinud viia teistsuguse tulemuseni. Eeltoodu tõttu leiab MKM, et tegemist ei olnud menetlusveaga. Rakendusüksus rakendas korrektselt ärakuulamisõigust, andes isikule piisava aja vastuväidete esitamiseks ning käsitles laekunud seisukohti otsuses.

2.6. Vaide esitaja märgib, et on projekti põhieesmärgi sisuliselt saavutanud, ettevõtte on liikunud projektipõhisest arendusettevõttest SaaS-ärimudelile ning 2025. aastaks avaldus projekti positiivne mõju käibe kasvus. MKM, tutvunud vaide materjalidega, selgitab, et vaidlust ei ole selles, et projektiga seotud arendustegevused viidi ellu ja kulud kanti. Vaidlus puudutab seda, kas projekti tulemused realiseerusid määrukses ja toetuse andmise otsuses ette nähtud ulatuses ja ajal. Rakendusüksus on otsuses selgitanud: „*Samas ei ole finantskorrektsiooni aluseks mitte projektitegevuste formaalne elluviimine, vaid määrukses ja taotluse rahuldamise otsuses sätestatud tulemuste saavutamine kokkulepitud ulatuses ja ajaraamis. Määruse keskne eesmärk ei olnud üksnes tegevuste läbiviimine, vaid nende tulemuslikkus, mida hinnati muuhulgas mõõdetavate tulemusnäitajate kaudu*“. MKM märgib, et otsuses on ka 2025. a tulemusi arvesse võetud korrektsioonimäära alandava argumendina. Seega ei ole korrektne vaide esitaja väide, et rakendusüksus ei ole andnud nendele aspektidele sisulist tähendust.

2.7. Vaide esitaja seisukoht, et COVID-19 mõju ning sellest tulenevad turuolud välistavad finantskorrektsiooni, ei ole põhjendatud. Kuigi rakendusüksus nõustus projekti abikõlblikkuse perioodi pikendamisega ning mõõnis, et tegevuste edasilükkumine oli tingitud toetuse saajast sõltumatust asjaolust (COVID-19), piirdus nimetatud haldusakt konkreetse menetlustoiminguga – projekti ajakava muutmisega – ega hõlmanud hinnangut toetuse saaja kohustuste täitmisele ega tulemusnäitajate saavutamisele tervikuna. Seega ei saa nimetatud otsust käsitada siduva hinnanguna kõigi võimalike rikkumiste puudumise kohta ega etteulatuvalt välistavana hilisemale järelevalvele ja finantskorrektsioonile. Varasem muutmisotsus ei loonud toetuse saajale õiguspärast ootust, et sõltumata projekti tulemuste saavutamata jätmisest ei kohaldata tulevikus korrektsioone. Finantskorrektsiooni tegemisel hinnatakse eeskätt seda, kas toetuse kasutamisel on rikutud toetuse andmise tingimusi ning seejärel kaalutakse, kas ja millises ulatuses võivad välised asjaolud mõjutada korrektsiooni määra. Seetõttu on põhjendatud käsitleda COVID-19 mõju võimaliku leevendava asjaoluna korrektsiooni proportsionaalsuse hindamisel, mitte aga rikkumise olemasolu välistava asjaoluna.

Eeltoodust tulenevalt ei ole põhjendatud etteheide, et finantskorrektsiooni otsuses oleks tulnud COVID-19 mõju käsitada rikkumise materiaalsel alust välistava asjaoluna. Rakendusüksus on õiguspäraselt eristanud rikkumise tuvastamist ja selle tagajärgede proportsionaalsuse hindamist

ning arvestanud väliste asjaolude (sh COVID-19) mõju viimases etapis.

2.8. Vaide esitaja on esitanud etteheited selles osas, et otsuses ei ole piisavalt käsitletud rikkumise mõju kulu abikõlblikkusele. MKM ei saa nõustuda vaide esitaja seisukohaga, et kulu abikõlblikkuse eelduseks on üksnes konkreetsete kuluridade formaalne vastavus tingimustele (kulu tekkimine, tasumine või kulu seos projekti tegevustega). Vastavalt Vabariigi Valitsuse 1. septembri 2014. a määruse nr 143 „Perioodi 2014–2020 struktuuritoetusest hüvitatavate kulude abikõlblikuks lugemise, toetuse maksmise ning finantskorrektsioonide tegemise tingimused ja kord” (edaspidi *ühendmäärus*) § 2 lõikele 1 on kulu abikõlblik üksnes juhul, kui see on põhjendatud. Seejuures hõlmab kulu põhjendatus lisaks formaalsetele tingimustele ka sisulist vastavust toetuse andmise eesmärgile ja projekti tulemuslikkusele. STS2014_2020 seletuskirjas on selgitatud kohustuste rikkumise seost kulu abikõlblikkusega järgmiselt: „*Nimetatud väljendi all peetakse silmas olukorda, kus toetuse saaja ei järgi menetluskorda või ei täida kohustust või nõuet ning täitmata jätmisega kaasnevat kahjuse summat ei ole võimalik üheselt võlaõigusseaduse tähenduses tuvastada - näiteks kui kahjustatud on EL konkurentsipoliitikat või rahaliste vahendite säästlikku kasutamise põhimõtet*”.

Kuna määruses ja taotluse rahuldamise otsuses nõutud tulemused on otseselt seotud kulude põhjendatusega, siis nende tulemuste saavutamata jäämisel jäi vähemalt osa toetuse eesmärgipärasest mõjust realiseerumata, ehk kohustuste täitmata jätmise tõttu ei ole kulude tegemine samas ulatuses enam õigustatud. Seega tulemuste saavutamata jätmise tõttu on kulud vähemalt osaliselt muutunud põhjendamatuks ning sellest tulenevalt on rikkumisel mõju kulu abikõlblikkusele STS2014_2020 § 45 lõike 1 punkti 3 mõttes.

2.9. Vaide esitaja on seisukohal, et väidetav kahju EL eelarvele on hüpoteetiline. MKM sellega ei nõustu. MKM nõustub sellega, et Euroopa Kohtu praktika järgi ei saa kahju EL eelarvele olla üksnes teoreetiline, kuid nõutav ei ole konkreetse finantsmõju tõendamine, vaid piisab sellest, kui asjasse puutuva fondi eelarve mõjutamise võimalus ei olnud välistatud. Nagu punktis 2.8 märgitud, omab tulemuste saavutamata jätmise mõju kulude abikõlblikkusele. Ehk juhul, kui kohustuslikud tulemused jäävad olulises osas saavutamata, siis ei ole projekti kulud enam samas ulatuses käsitletavad põhjendatuna ning seetõttu on rikkumisel mõju kulu abikõlblikkusele. See avaldab mõju ka Euroopa Liidu eelarvele, kuna EL eelarvest on hüvitatud põhjendamatuks kulusid. Antud lähenemist kinnitab ka vaide esitaja viidatud Euroopa Kohtu otsus C-743/18, Elme Messer Metalurgs: „67. *Sellega seoses on Euroopa Kohus leidnud, et nõutud ei ole konkreetse finantsmõju tõendamist. Nimelt piisab sellest, kui asjasse puutuva fondi eelarve mõjutamise võimalus ei ole välistatud (vt selle kohta 6. detsembri 2017. aasta kohtuotsus Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere, C-408/16, EU:C:2017:940, punktid 60 ja 61 ning seal viidatud kohtupraktika).* 68. *Käesoleval juhul tähendab asjaolu, et toetusesaaja ei teostanud tegevust minimaalses mahu, milleks ta oli kohustatud ja millele on viidatud eelotsuse küsimuses, et kaasrahastus, mida liit sellise minimaalse mahu täitmise eest vastusooritusena andis, on vähemalt osaliselt makstud alusetult. Järelikult võib liidu või kohaldatava riigisisese õiguse selline rikkumine, mille on põhjustanud toetusesaajale süüiks pandav tegevusetus, kahjustada liidu üldeelarvet*”.

Kusjuures käesolev vaidlus on analoogne viidatud kohtulahendis kajastatud kaasusega, kus toetuse saaja ei saavutanud võrdlusperioodi jooksul seda käibe taset, mis oli ette nähtud. Eeltoodust lähtuvalt ei saa asuda seisukohale, et kahju oleks pelgalt hüpoteetiline. Ka otsuses on rikkumise seost kulu abikõlblikkusega ning kahju tekkimist EL eelarvele piisavas ulatuses käsitletud (otsuse lk 4, 5 ja 7).

2.10. Vaide esitaja on vaites toonud välja etteheited selle kohta, et rakendusüksus ei kaalunud piisavalt finantskorrektsioonist loobumist ega proportsionaalsust. Vaide esitaja märgib, et korrektsoonimäär 2% ja tagasinõutav summa 3375 eurot näitab, et tegemist on madalaima

raskusastmega juhtumiga ning sellises olukorras pidi rakendusüksus eraldi kaaluma, kas finantskorrektsioon on üldse vajalik ja proportsionaalne.

MKM selgitab, et rakendusüksus võtab korrektsiooniotsuseid vastu kaalutusõiguse alusel, seejuures tuleb eristada otsustusdiskretsiooni (kaaluda otsuse tegemise vajalikkuse üle) ja valikudiskretsiooni (kaaluda, millist otsust teha). Kaalutusõigust tuleb teostada kooskõlas volituse piiride, kaalutusõiguse eesmärgi ning õiguse üldpõhimõtetega, arvestades olulisi asjaolusid. Volitus rakendusüksusele finantskorrektsioonide teostamiseks tuleneb STS2014_2020 § 8 lõike 2 punktist 6. Sama seaduse § 45 lõige 1 sätestab, millal finantskorrektsioon tehakse. Seejuures on tegemist imperatiivse sättega, kasutades sõna „tehakse“, mistõttu nimetatud sättest ei tulene rakendusüksusele otsustusdiskretsiooni küsimuses, kas finantskorrektsioon teha või mitte. Sätte imperatiivne sõnastus tähendab, et kui on tuvastatud toetuse saaja kohustuse rikkumine ning selle mõju kulu abikõlblikkusele, tuleb finantskorrektsioon teha. Kaalutusruum võib tekkida üksnes finantskorrektsiooni ulatuse ja määra kindlaksmääramisel, kuivõrd kohaldatav regulatsioon seda võimaldab, mitte aga korrektsiooni tegemise põhimõttelise vajaduse osas.

Rakendusüksus on käsitlenud rikkumise olemasolu otsuse punktis 2 ning jõudnud järeldusele, et STS2014_2020 § 45 lõike 1 punktis 3 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu määruse (EL) nr 1303/2013 artikli 2 punktis 36 sätestatud rikkumise eeldused on täidetud. Otsuse punktis 3 on toodud korrektsioonimäära kaalutlused.

2.11. MKM ei saa nõustuda vaide esitaja väitega, et asjaolu, et rakendusüksus kohaldas madalaimat võimalikku korrektsioonimäära (2%), viitab rikkumise ebaolulisusele või välistaks finantskorrektsiooni kohaldamise vajaduse. Vastupidi, madalaima määra kohaldamine näitab, et rakendusüksus on rikkumise raskust ning kõiki asjakohaseid asjaolusid kaalunud ning arvestanud neid korrektsioonimäära kindlaksmääramisel leevendavate teguritena. Seejuures ei muuda madala määra kohaldamine olematuks rikkumise olemasolu ega selle mõju kulu abikõlblikkusele.

MKM hinnangul ei ole põhjendatud ka väide, et rakendusüksus oleks jätnud korrektsioonimäära sisuliselt kaalumata. Otsuses on arvesse võetud rikkumise laadi, rikkumise ulatust ning muu hulgas ka toetuse saajast sõltumatuid asjaolusid (sh COVID-19 mõju ning muutunud majanduskeskkond), samuti võimalikku müügitulu kasvu saavutamist tulevikus, ning nende asjaolude koostoimes on otsustatud kohaldada minimaalset korrektsioonimäära 2%.

Vaiet lahendades ei saa MKM teostada kaalutlust rakendusüksuse eest, vaid üksnes kontrollida, kas kaalumine on toimunud õiguspäraselt, järgides HMS §-s 4 sätestatud kaalutusreegleid – kas on arvestatud asjakohaseid asjaolusid, järgitud proportsionaalsuse põhimõtet ning otsus on piisavalt põhjendatud. MKM leiab, et otsuses on põhjendamiskohustus piisavas ulatuses täidetud ning otsuses esitatud põhjendustest ei nähtu, et rakendusüksus oleks tuginenud asjakohatutele kaalutlustele või eksinud kaalutusõiguse teostamisel viisil, mida saaks käsitada ilmselge kaalutusveana. Kuna vaide esitaja ei ole saavutanud määruses ja taotluse rahuldamise otsuses nõutud kasvu nii müügitulu kui ka lisandväärtuse osas (kasv võrreldes sektoriga on negatiivne), ei saa 2%-list korrektsiooni pidada ebaproportsionaalseks isegi kõiki leevendavaid argumente arvesse võttes. Korrektsioonimäära kaalutlused on otsuses välja toodud.

2.12. Vaide esitaja on ette heitnud, et otsuses ei ole selgitatud, miks ei ole kasutatud ühendmääruse § 23 lõikest 4 tulenevat alust tagasinõudest loobuda. Viidatud sätte kohaselt juhul, kui tagasinõudmisele kuuluks mitteolulise suurusega toetus, võib korraldusasutuse nõusolekul jätta finantskorrektsiooni otsuse tegemata ja asendada see muu riikliku finantseeringuga. MKM selgitab, et ühendmääruse § 23 lõikest 4 ei tulene kohustust jätta finantskorrektsioon tegemata iga kord, kui tagasinõutav summa on võrdlemisi väike. Tegemist

ei ole rakendusüksuse kohtususega, vaid erandliku võimalusega, mille kohaldamine eeldab kõigi selles sättes nimetatud tingimuste, sealhulgas tagasinõude mitteolulise suuruse ning korraldusasutuse nõusoleku olemasolu.

Lisaks leiab MKM, et 3375 euro suurust tagasinõuet ei saa pidada mitteolulise suurusega toetuseks. Kuigi viidatud sättes ei ole täpsustatud, mida võib lugeda mitteolulise suurusega toetuseks, tuleks antud juhul kohaldada õigusanalooegiat, kuivõrd põhjendatud on lähtuda sisult ja eesmärgilt sarnast regulatsiooni sisaldavast normist, et tagada õiguse ühtne ja kooskõlaline kohaldamine. Sobivaks õigusanaloogiaks on struktuurivahendite perioodi 2021-2027 regulatsioon (Vabariigi Valitsuse 12. mai 2022. a määruse nr 55 „Perioodi 2021–2027 Euroopa Liidu ühtekuuluvus- ja siseturvalisuspoliitika fondide rakenduskavade vahendite andmise ja kasutamise üldised tingimused” § 37 lõige 5), milles on sätestatud tagasi nõudmata jäetava summa suuruseks 1000 eurot. Seetõttu ei olnud rakendusüksusel alust ühendmääruse § 23 lõikes 4 sätestatud erandi kohaldamiseks ning finantskorrektsiooni tegemata jätmine ei oleks olnud õiguspärane.

2.13. Kokkuvõttes asub MKM seisukohale, olles uurinud vaidega seotud asjassepuutuvaid dokumente ja asjaolusid, et rakendusüksus on otsuses viidanud õigetele õiguslikele alustele, millest tuleneb toetuse saaja kohustus saavutada projekti tulemused, samuti õiged alused rikkumisest tuleneva korrektsiooni kohaldamiseks. Otsuse vastuvõtmisel on rakendusüksus kasutanud kaalutusõigust kooskõlas seadusega ning kaalutusvigu ei ole tuvastatud. Kaalumise tulemusena on jõutud proportsionaalse otsuseni ning täidetud on HMS §-st 56 tulenev põhjendamiskohustus. Eeltoodust tulenevalt on haldusakt õiguspärane HMS § 54 mõistes.

2.14. Vaide esitaja on vaites taotlenud ka esialgset õiguskaitset ehk peatada vaidlustatud otsuse täitmine kuni vaide lõpliku lahendamiseni. MKM selgitab, et esialgset õiguskaitset kohaldatakse juhul, kui abinõu rakendamine aitab ära hoida selliste kahjulike tagajärgede saabumise vaidemenetluse ajal, mille hilisem kõrvaldamine pärast vaide võimalikku rahuldamist oleks võimatu või oluliselt raskendatud. Vaidlustatud otsus võeti vastu 21.04.2026 ning selle otsuse punktis 4 on toodud tagasinõude tasumise tähtajaks 60 päeva otsuse kehtima hakkamisest ehk 22.07.2026. Kuna vaie lahendatakse enne otsuse täitmise tähtaja saabumist, ei ole esialgse õiguskaitse korras otsuse täitmise peatamine põhjendatud, kuna ei esine ohtu, et otsuse täitmine toimuks enne vaide sisulist lahendamist ning tooks vaide esitajale kaasa negatiivseid tagajärgi.

3. Resolutsioon

Eeltoodut arvestades ja tuginedes HMS § 85 punktile 4:

jätta rahuldamata Lydian OÜ vaie Ettevõtluse ja Innovatsiooni Sihtasutuse 21.04.2026. a finantskorrektsiooni otsusele nr 11-2/26/2125.

4. Vaidlustamine

4.1. HMS § 87 lõikest 1 tulenevalt on isikul, kelle vaie jäi rahuldamata või kelle õigusi vaidemenetluses rikuti, õigus pöörduda halduskohtumenetluse seadustikus sätestatud tingimustel ja korras kaebusega halduskohtusse. HMS § 87 lõike 2 kohaselt võib vaideotsuse tühistamist nõuda koos nõudega, mis jäeti vaideotsusega osaliselt või täielikult rahuldamata või

sõltumata eelnimetatud nõudest iseseisvalt, kui vaideotsusega on isiku õigusi rikutud muul viisil kui vaide osaline või täielik rahuldamata jätmine.

4.2. Halduskohtumenetluse seaduse (edaspidi *HKMS*) § 46 lõikest 1 tulenevalt tühistamiskaebuse võib esitada 30 päeva jooksul kaebajale haldusakti teatavaks tegemisest arvates. HKMS § 45 lõike 4 kohaselt võib vaideotsuse peale vaide esemeks oleva haldusakti või toimingu vaidlustamiseta esitada kaebuse, kui see rikub kaebaja õigusi, sõltumata vaide esemest.

(allkirjastatud digitaalselt)
Erkki Keldo
majandus- ja tööstusminister